

RINASCITA FLASH

TÜRKÇE

BEN SUSMUYORUM...

Ne zaman bir arkadaş sohbetinde Rinas-cita'da üye olduğumu, aktif olarak çalış-tığımı söylesem, "Nedir Rinas-cita, ne yapmaya çalışıyor, sen neden bir dernek-tesin?" gibi sorular soruluyor. Ancak bu sorular genellikle öyle soruluyor ki, hani meraktan değilde, "niye böyle boş işlerle uğraşıyorsun?" der gibi. Aslında gerçekten boş işlerle uğraştığıma inan-dıklarını sanmıyorum, sadece öyle oldu-ğuna inanmaya çalışıyorlar. Çünkü aslında kendilerinin hiçbir şeyle uğraşmamasının, sorumluluğundan, rahatsızlığından böylece kurtulmaya çalışıyorlar. Benden alacakları cevapla bu rahatsızlıktan kurtulacakla-rını zannedenlere, benimle aynı mücadeleyi veren yüzbinler adına bir kerede buradan, neden mücadele ettiğimi anlatmak istiyorum.

Ben, barışa ve demokrasiye inandığım için mücadele ediyorum.

Ben, insan ilişkilerine kin yerine sevginin hakim olması için mücadele ediyorum.

Ben, insanlar arasında dil, din, ırk, ve milliyet farkının düşmanlık değil, dostluk sebebi olduğuna, halkların kardeşliğine inandığım için mücadele ediyorum.

Ben, insanın her türlü sömürsüne karşı olduğum için mücadele ediyorum.

Ben, ırkçılığa, nazizme, faşizme karşı mücadele ediyorum.

Ben, susan, kabullenen insanların nazizmin en büyük destekçileri olduğunu bildiğim için mücadele ediyorum.

Ben, bu mücadelenin bir insanlık görevi olduğuna inandığım için mücadele ediyorum.

Ve ben, sessiz sedasız beni izleyenlere soruyorum; Siz neden mücadele etmiyorsunuz? Neden hala susuyorsunuz? Rinas-cita veya benzeri demokratik derneklerde örgütlenerek barış içinde, sosyal, kültürel, politik faaliyetlerle hayata katılmanın, gerçek anlamda Almanya'da yaşamaya başlamanın, bize düşman edilmeye çalışılan Alman halkına, en az onlar kadar onurlu, uygar, sevgi dolu ve sevmeye değer olduğumuzu, insan olduğumuzu anlatmanın, nazizme suskunluğumuzla sağladığımız desteğe son vermenin zamanı gelmedi mi artık?

Kenan Bayram

NE İÇİN YAŞIYORSUN ?

Günümüzde sel gibi almış başını giden uyuşturucu alışkanlığı, maalesef çok küçük yaşta gençlerimizi de kısıpacı içerisine almakta. Yaşama cıvıl cıvıl bakması gereken gözler, donuklaşmış bir seyir içerisindedir. Üretkenliğin en parlak çağı geçiyor uyuşan beyinlerle. Peşinde de bir yığın sorun.

Niçin bu gençlerimiz yarından bu kadar beklentisiz?

Şöyle bir-iki gözlem yapıldımı ilk göze çarpan şey, bu gençlerin aile yapılarındaki bozukluk oluyor. Çocuğa ayrılamayan zaman, ilgisizlik, onu ilgiyi dışarıda aramaya itiyor. Arkadaşın iyiye şansın var demektir. Uyuşturucu mu kullanıyor? İraden güçlü değilse, işte attın adımı ölümün pençesine. Ölüme kadar gitmese bile, önünde yıkılan ve onarılamayan bir gelecek. Hep "bir kereyle birşey olmaz" denir ama nedense sonu gelmez o bir kerelerin. Ya da ayıp olur arkadaşın içer de sen içmezsen.

Ne yapmalıyız? Daha hayatlarının başlarında terketmelimiyiz onları çöplüğe? Düşene bir de sen vur! Ya da bana dokunmayan yılan kırk yıl yaşasın mı?

Burada toplumun her birimi kendine bir pay çıkarmalı. Bu yolda olan senin çocuğunsa esirgeme yardım elini. Bir gencin özbenliğine kavuşmasında, özgüveninin oluşmasında ailenin ne büyük bir fonksiyonu olduğunu unutmayalım. Yapılacak iş, onları topluma kazandırmak, sosyalleşmelerini sağlamaktır.

Tabii sonuçta yine en büyük çaba bu gençlerimize düşmektedir. Niçin varoldun, ne için yaşıyorsun? Kavramalısınız bu soruların ciddiyetini. Evvela siz kendinize değer vermelisiniz, sonrası size zaten kucak açacaktır. Özlem Akbaş

Mektuplarınız için adresimiz:

RINASCITA - c/o Leo Brux
Lindenschmitstr. 11
8000 München 70

Tel. 089/764740 Fax. 784050

Kardeşlerim bakmayın sarı saçlı
olduğuma
Ben Asyalıyım
Bakmayın mavi gözlü olduğuma
Ben Afrikalıyım

NAZIM HİKMET - ŞİİRLER - GEDICHTE

YAŞAMAYA DAİR

Yaşamak şakaya gelmez,
büyük bir ciddiyetle yaşayacaksın
bir sincap gibi mesela,
yani, yaşamının dışında ve ötesinde
hiçbir şey beklemeden,
yani, bütün için gücün yaşamak olacak.

Yaşamayı ciddiye alacaksın,
hem de o derecede, öylesine ki,
mesela, kolların bağlı arkadan,
sırtın duvarda,
yahut kocaman gözlüklerin,
beyaz gömleğinle bir laboratuvar
insanlar için ölebileceksin,
hem de yüzünü bile görmediğin insanlar için,
hem de hiç kimse seni buna zorlamamışken,
hem de en güzel, en gerçek şeyin
yaşamak olduğunu bildiğin halde.
Yani, öylesine ciddiye alacaksın ki yaşamayı,
yetmişinde bile, mesela, zeytin dikeceksin,
hem de öyle çocuklara falan kalır diye değil,
ölmekten korktuğun halde, ölüme inanmadığın için,
yaşamak, yani ağır bastığından.

DAVET

Dörtnala gelip Uzak Asyadan
Akdenize bir kısrağ başı gibi uzanan
bu memleket bizim.

Bilekler kan içinde, dişler kenetli, ayaklar çıplak
ve ipek bir halıya benzeyen toprak
bu cehennem, bu cennet bizim.

Kapansın el kapıları, bir daha açılmasın,
yok edin insanın insana kulluğunu!
Bu davet bizim.

Yaşamak! Bir ağaç gibi tek ve hür
ve bir orman gibi kardeşçesine,
bu hasret bizim!

Meine Brüder,
sind meine Haare auch blond,
bin ich dennoch Asiat,
sind meine Augen auch blau,
bin ich dennoch Afrikaner

UBER DAS LEBEN

Das Leben ist kein Scherz,
so nimm es ernst,
zum Beispiel wie ein Eichhörnchen es nimmt.
Erwarte nichts von außen, nichts von oben,
nur eines kannst, nur eines sollst du: leben!

So nimm das Leben ernst,
ernst in dem Maße,
daß - vor der Wand, wo man erschießt, zum Beispiel
in Ketten Hand und Fuß
oder am Tisch, der zu Versuchen dient,
in weißem Mantel und mit großer Brille -
du sterben würdest, damit Menschen leben,
die du nicht kennst, die du nicht einmal sahst,
du sterben würdest ohne zweifel: nichts
ist herrlicher und echter als das Leben.

So nimm das Leben ernst,
ernst in dem Maße,
daß du als Siebzigjähriger zum Beispiel
Olivenbäume pflanzt, nicht etwa, um
den Kindern sie zu hinterlassen, sondern
weil niemals an den Tod du glaubst, dabei
ihn fürchtend und nicht wenig, aber
das Leben auf der Waage überwiegt.

DIE EINLADUNG

Im Galopp aus dem fernen Asien kommend,
streckt es sich wie ein Stutenkopf ins Mittelmeer:
das ist unser Land.

Handgelenke bulutig, Zähne verkeilt, Füße nackt,
und die Erde, ein seidener Teppich,
das ist unsere Hölle, unser Himmel.

Die Werktoore der Fremden sollen schließen und
nie mehr sich öffnen,
mithin abzuschaffen die Knechtschaft des Menschen
durch den Menschen
das ist unsere Einladung.

Leben! Einzel und frei wie ein Baum
und brüderlich wie ein Wald,
ist unsere Sehnsucht.